Εργασία και δυστοπία

written by Ασυνέχειες | 05.09.2015

Ο Ζακ Τατί ως ”Κύριος Ιλό” στο ”Playtime” εξερευνά το Παρίσι των φουτουριστικών κατασκευών, του βιομηχανοποιημένου γραφειακού εξοπλισμού, του άβολου και ψυχρού αστικού περιβάλλοντος, των μοντέρνων κτηρίων από γυαλί και χάλυβα, των απρόσωπων κοινωνικών σχέσεων.

Οι σκηνές στα γραφεία

Καταφθάνοντας σε ένα από αυτά τα κτήρια για κάποιο σημαντικό ραντεβού, χάνεται σε ένα λαβύρινθο από δωμάτια και διαδρόμους για να καταλήξει σε μια αίθουσα με πανομοιότυπα κυβικά μπλοκ, τοποθετημένα σε ισαπέχουσες αποστάσεις σαν κοντέινερ και χωρίς ίχνος ανοίγματος.

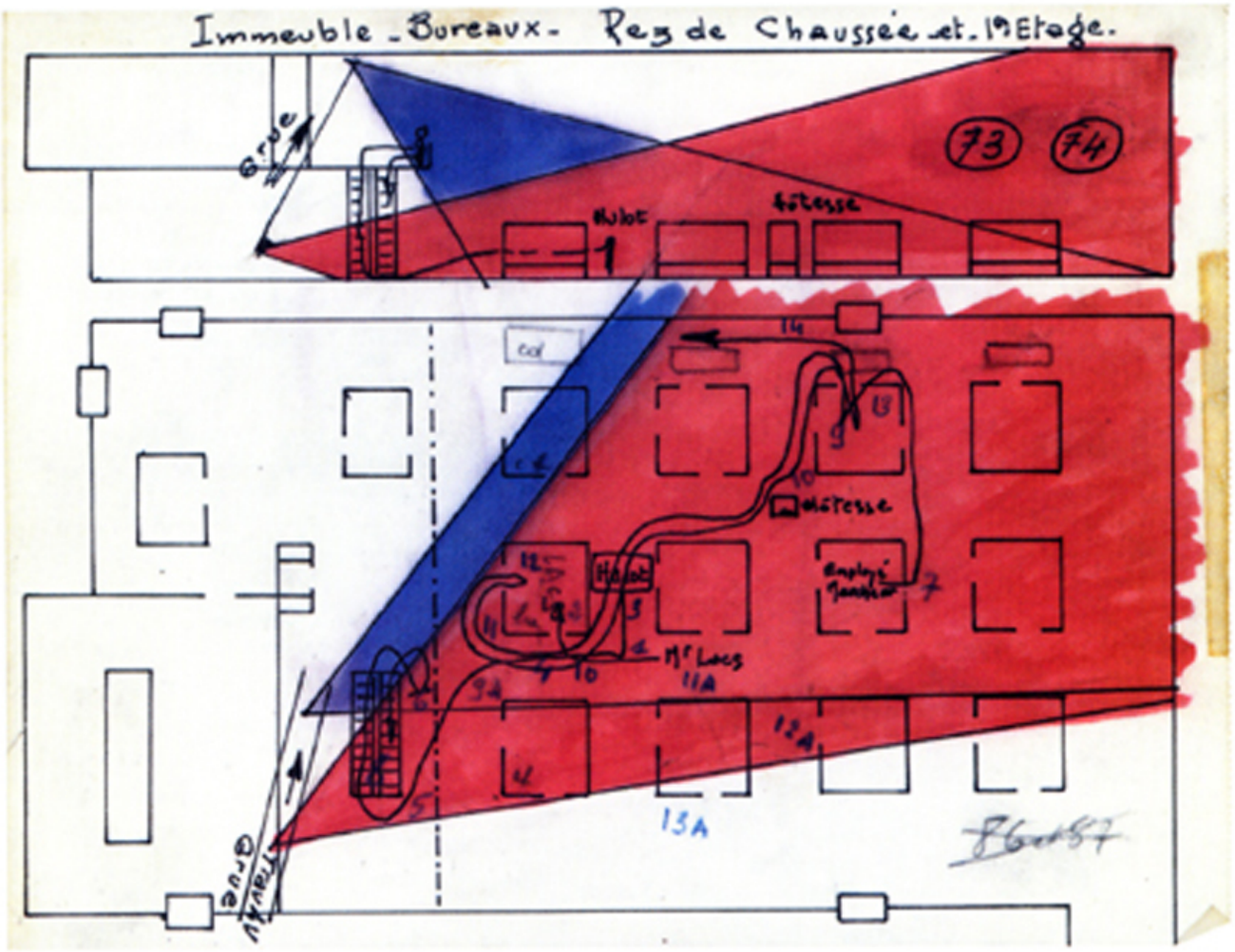
Τι ειρωνεία, το διαφανές γυάλινο περίβλημα του κτηρίου από τη μια και η παντελής έλλειψη οπτικής επαφής με το έξω από την άλλη.

Δεν είναι τυχαία η επιλογή του χώρου ούτε και πρόκειται για σκηνοθετικό τρικ. Αυτή η τυπολογία ήταν και παραμένει εφαρμόσιμη ακόμη και σήμερα. Καταγεγραμμένη σε πρότυπα ώστε να μπορεί να αναπαράγεται, με τυποποιημένες διαστάσεις και εξοπλισμό ανάλογα με την εποχή.

Όχι ακριβώς δοχεία ζωής. Περισσότερο μάλλον ένα σχόλιο για τη τεχνολογική εξέλιξη που όσο και αν και κρίνεται απαραίτητη από τη κοινωνία, μοιάζει να αποτελεί εμπόδιο στις διαπροσωπικές σχέσεις και την ανθρώπινη επαφή.

Ο Ζακ Λαγκράνζ, ζωγράφος και συνεργάτης του Τατί στις περισσότερες από τις παραγωγές του, επιμελείται εκτός από το σενάριο και το στήσιμο των πλατό.

Ακολουθεί προσχέδιό του της αίθουσας των γραφείων καθώς και η αντίστοιχη σκηνή από την ταινία.

Προσχέδιο της αίθουσας των γραφείων